

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 9. Luculenta meretricis calumnia, ingenti miraculo refutata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

verò pius & fidelis. Proposuit is eam conditionem, ut relictis verborum concertationibus, rogam ignis ingrederentur: & sic ostenderent; utra sententia magis pia esset. Cùm autē Arianus conditionem eam accipere detrectaret, ipse Orthodoxus ignem ingressus è rogo differuit, & illasus servatus est. Quo prodigio ignis religionem illustravit, ne obscura esset, & à Catholico Arianum, tamquam scoriam ab auro seiunxit. Potuit igitur innocens Episcopus dicere: *Et liberaisti me à pressura flamma, qua circumdedit me, & in medio ignis non sum astuatus.* Nemo putare debet vel tres illos pueros, vel hunc Præsulem à nulla calumnia, per flammam, fuisse purgatos: perinde est, immò plus est, si fides, quàm castitas alicuius, calumniam patiatur.

§. IX.

Luculenta meretricis calumnia, ingenti miraculo refutata.

Cæsarius
lib. 10.
c. 34.

Sed non omittam, etiam in hoc genere, purgatam flammis innocentiam, quæ docet, Confessarijs, quantumvis castissimis, cautissimè, cum feminis, præsertim leuioribus, aut suspectis esse colloquendum. Gerhungus Scholasticus Bonnensis, tempore Cæsarij, Parisijs absoluto studiorum suorum

suorum cursu reuertens, eiusmodi historia solebat narrare. Viri, nobilitate & potentia inter Gallos clari, familiam puella sequebatur prostituti pudoris; ac, ne re-
tia deessent, illecebrosi vultus. Huius fascino & visco multi capiebantur. Videbatur enim ignem oculis iaculari, & passim incendijs replere intuentes. Erat in eadem familia sacerdos quidam, homo Dei & honesti-
amans, quem Nobilis à sacris habebat. Is, cum vidisset vnum post alterum seduci, atque pestum ire, non potuit tolerare interitum tot animarum. Nactus igitur occasionem herum secretò aggressus ita compellauit. Pests est, here, in domo tua, quæ quotidie magis grassatur; & ni actutum obuiam iueris, totam domum corripiet. Tota enim familia tua meretriculæ istius amoribus irretitur. Quæ peccata omnia in caput tuum redundant. Tu illorum, apud Deum, reus accusaberis, quia permittis. Aut igitur hanc labem actutum è domo tua eijce; aut ego discedam, ne tantum malum cogar intueri. Motus hoc sacerdotis sui sermone dominus, puellam ad se vocat, eiq; omnia refert, quæ audierat mystam conquerentem. Illa ingenium pariter & dolum in promptu ge-

rens, ita hero respondit: Æquo, Domine, animo hanc paterer accusationem, nisi iniquo contra me fuisset excogitata. Nam impurus iste, quia à me non obtinuit, quod non debuit, idcirco iam odit, quam turpiter amavit; & persequendo vult assequi voluptatem, quam blandienti negavi. Herus, quia satis perspectam habebat sacerdotis sui virtutem, & castitatem, haud obscure illam mentiri dixit, & calumniam facere innocenti. Tum Thais, ô Domine, inquit, si dictis meis nulla est apud te fides, faciam profestò, vt experientia tibi ostendat veritatem. Quid femina non audet, cum irascitur? *Mulier impudens*, ait S. Chrysostomus, *nemini parcit, non Levitam honorat, non sacerdotem reueretur, non Prophetam deferit.* Itaque hæc vipera à domino suo rectè adit ad eundem, à quo accusata fuerat, sacerdotem, & lachrymis, quas in potestate habebat, oppleta doctè simulat, se prioris vitæ pœnitundine tangi; rogat proinde, vt de peccatis confessuram audiat. Ille, tamquam bonus pastor, de oue reducta lætus, præbet aures confitenti. Vsq̄ adeò pestilens est halitus mulieris, vt etiam in ipso sacro tribunali possit inficere audientem. Nec sine

S. Chryl.
hom. 34.

fine caussa monuit sapiens: *Ne attendas fallacia mulieris, fauus enim distillans labia meretricis, & nitidius oleo guttur eius, nouissima autem illius amara quasi absinthium, & acuta quasi gladius biceps.* Tum Sirenem audis-
ses plorabili voce gemitus edentem, ac paullatim ad turpissimæ vitæ suæ facinora narranda venientem, eaque ita depingentem enucleatim, vt non tam se accusare, quàm auditorem suum Confessarium inflammare velle videretur. Post aliquot ambages, tandem, omni simulatione remota, clarè incipit in hæc verba fari: Domine, vt verum non ampliùs cælem, eò miseriarum deueni, vt tui quoque amore ardeam, itaque ardeam vehementer, vt nisi eum ignem, quem in me accendisti, tuo consensu extinguas, me ipsam vitamque meam extincturus sis. Hæc audiens sacerdos cohorruit, & cruce pectori impressa se se signauit, mulieremque verbis quibus potuit efficacissimis à se amouit. Non facilè domatur impudentia. Altero igitur die iterum adest periculosa Harpyia, iterumque hesternam repetit petitionem; eamque vt roboret, addit pro coronide: Ni impetro, quod peto, ecce iam iam abeo, & hoc me cultro in-

terficio, Substitit ad has minas bonus sacerdos, & aliquantulum secum tacitus deliberavit, quo pacto & ipse non peccare, & illam à violentis sibi manibus inferendis impedire posset. Silentium illud & deliberatio procacem puellam in spem erexit petitionis suæ obtinendæ. Re satis constituta, *Ecce tali die, tali loco, si volueris, tecum dormiã, dummodo te non interfeceris,* inquit Confessarius. Illa vicisse se hostem rata, plena spe & lætitijs, rectà ad dominum recurrit, eique cum triumpho retulit Capellani promissionem. Fadat aliquis feminarum taciturnitati; cùm maximè silentium videntur vel promittere, vel arctum habere, maximè garrulæ sunt, & primæ euulgant, quod in amantium dedecus redundat. Non potuit dominus ea re audita satis obstupescere, & admirari vel tam sancti viri inconstantiam, vel puellæ illius potentem audaciam. Interea tamen Sacerdos & pro sua integritate, & pro impudicæ illius salute sollicitus famulo dat in mandatis, vt in designato loco lectum exstruat feralem potius, quàm genialem. Nam rogo similior erat, quàm thalamo. Supernè asses erant plani, inferiùs arida ligna stramine intermixta,

MOMEN.

momento flammam conceptura ; ne tamen
appareret funesta strues, linteamen iussit
decenter superextendi. Ita scena omni ap-
paratâ, statuto die, & horâ conuênere ille,
& illa. Nec longè aberat herus, ex insidijs
ambos deprehensurus. Sed sacerdos, igne
lignis straminiq̄ue subiecto, & luculenta vn-
dique flamma erumpente, in lectum vnâ
cum veste se se proijciens, desperatum Ve-
neris mancipium identidem vocauit, iussit-
q̄ue in thalamum tam illustrem venire, &
secum accumbere. Puella videns incendiū
ex omni parte exurgere, nouumq̄; Lauren-
tium in craticula, inter medios ignes, ioca-
ri, & tori consortem ad amplexus tam cali-
dos inuitare, resiliit, horruitq̄ue, quod tam
perditè ambiuit. Vt autem voracissimum
elementum innocentiae castissimi viri sub-
scriberet, more Babylonici illius ignis, sine
noxa fuit. Siquidem sacerdos, Dei adiutus
auxilio, haud aliter sensit illam flammam,
*quam ventum roris flantem, nec est adustus
capillus eius, neq; vestimenta eius in aliquo sunt
lesa.* Quod tam mirum spectaculum vbi mi-
seranda puella vidit, & ipsa ardere desijt,
geminumq̄; & libidinis, & vindictæ ignem
à se excussit; scelerumq̄; suorum poenitens,
Cc 4 palàm

palàm est protestata, se innocentē, castum, sanctumque hominem, ex invidia, atque in vindictam accusationis iustissimæ, apud heorum suum infamasse, & meretricijs artibus, in tantum vitæ & famæ discrimen adduxisse. Cessit igitur calumnia in gloriam; & ignis castimoniam non solum lustravit, verum etiam illustravit. Sacerdos autem, tamquam aurum in fornace probatus, ut & honorem fugeret, quo ob miraculum tam nobile afficiebatur, & Numini ob beneficium gratus esset, in religionem se abdidit PP. Prædicatorum; ibi tutius innocentiam thesaurum asseruaturus, quem Deus voluit etiam in igne esse illibatum, ut in hac quoque vita Laurentium haberemus, qui tamquam rubus ardens incombustus admirationi esset, immò & imitationi. *Numquid potest homo abscondere ignem in sinu suo, ut vestimenta illius non ardeant, aut ambulare super prunas, ut non comburantur planta eius? Potest sanè Kunigunda aliqua, aut talis sacerdos. Non potest autem qui ingreditur ad mulierem proximi sui, talis enim non erit mundus, cum tetigerit eam. Immo velut in ignem se ipsum proijciat admodum periculosum. Non decet monachum, vel etiam clericum quem-*

Exod. 3. 2.

Prov. 6.
27.

quemcumque, *vllam habere cùm femina societatem*: ait Ephræm: *ad eam verò, que virginitatem profitetur, prorsus ne accesseris, si quidem vllus in te carnalis sensus viget. Nam monachum inter epulas cum feminis versari, idem est, ac se in ignem proycere.* Ex igne potes illasus exire si castus es, vix tamen ex mulierum familiari conuersatione. A calumnia multos Deus per ignem purgavit, quos sciuit innocentes; nullum à culpa immunem ostendit, quem vidit esse reum.

§. X.

Alia mulieris impostura in alterius damnum excogitata, mirabili Numinis providentia detecta.

Succurrit autem cælestis auxiliator innocentibus, non per vnum dumtaxat elementum. Nam & aquâ epotâ nocentes ab innocentibus Israelitis olim discriminabantur. Ritus tradit sacra pagina. Cui æmulum in aqua consecranda, ad explorandos reos vel innoxios tradit Auentinus. De quo more nos copiosè egimus alibi, vbi non solum formulas consecrationis recitauimus, verùm etiam, docuimus, cur nunc modus ille ad ignem vel aquam prouocandi sit prohibitus. Neq; enim omnibus, aut qua-

S. Ephr.
in Doctri-
na varia.

Num. 5.
12. seqq.
Tom. 2.
c. 8. §. 12.
& seqq.